σᾶς στέλλω τοῦ Νικηταρᾶ τὸ πτερωτὸν τσαροῦχι
νὰ τὸ φορῆτε κάποτε σὰν βγαίνετε κυνῆγι,
πιστεύω δὲ πῶς κυνηγοὶ θὰ εἶσθε τροπαιοῦχοι
καὶ οὔτε τσίχλα ἢ λαγὸς μὲ τοῦτο θὰ σᾶς φύγῃ.

—

Ὁ Πρίγκηψ εἰς τὸν Δήμαρχον.—Ἐν ἀληθεῖ χαρᾷ
καὶ τὸ τσαροῦχι ἔλαβα τὸ τοῦ Νικηταρᾶ.
Ἀλλ' ἂν πολὺν κατέβαλον ἀγῶνα νὰ τὸ βάλω,
μὰ εἶδα μετὰ λύπης μου πῶς ὁρόλου δὲν χωρεῖ...
μοῦ φαίνεται τὸ πόδι μου πῶς εἶναι πὶ μεγάλο,
καὶ πᾶς καλῶς γνωρίζων με τὸ ἐπιμαρτυρεῖ.

—

Ὁ Ροῦφος εἰς τὸν Πρίγκηπα.—Μὲ λύπην μου μανθάνω
πῶς τὸ τσαροῦχι, Πρίγκηψ μου, σᾶς ἔρχεται στενόν...
ἂν εἰμποροῦσα πὶ φαρδὺ ἀκόμη νὰ τὸ κάνω,
βεβαίως θὰ τὸ ἔκαμνα τοὺς κόπους λησμονῶν.
Ἀλλὰ σᾶς στέλλω ἀντ' αὐτοῦ καὶ δεύτερο τσιμποῦκι,
Ὑδραΐτκα, Σπετσιώτικα καὶ Ψαριανὰ βρακιά,
τοῦ Καραΐσκου τὸ σπαθί, τοῦ Τούσα τὸ τουζλοῦκι,
καὶ τοῦ Βλαχάβα τὴ φουβοῦ, ποὺ ἔψηνε κουκιά.

—

Ὁ Πρίγκηψ εἰς τὸν Δήμαρχον.—Διὰ τὰ τόσα δῶρα
δεχθῆτε τὴν ἀμέριστον Ἡμῶν εὐγνωμοσύνην...
ἐν πάσῃ, φίλε Δήμαρχε, κρισιμωτάτῃ ὥρᾳ
τὴν Ὑμετέραν πάντοτε θὰ λέγω καλοσύνην.
Σᾶς ἀγαπῶ πλειότερον ἀφ' ὅσον σᾶς ἠγάπων,
διότι μὲ προικίζετε μὲ δωρεὰς σπανίας...
θὰ στείλω τὰ τσιμπούκια σας 'στὸν γηραιόν μου πάπ-
τοὐτέστιν εἰς τὸν Ἄνακτα τοῦ θρόνου τῆς Δανίας.
Μὲ τὰ Ὑδραΐτκα βρακιὰ 'στοὺς μπάλους θὰ χορεύω,
μὲ τοῦ Βλαχάβα τὴ φουβοῦ κουκιὰ θὰ μαγειρεύω,
τοῦ Καραΐσκου τὸ σπαθὶ 'στὴ μέση μου θὰ βάζω,
μὲ ἀναμνήσεις ἐποχῶν μεγάλων θὰ ρεμβάζω,
κι' ἕνα πρὸς ἕνα θαύματα προγονικὰ μετρῶν
οὐδέποτε θὰ λησμονῶ τὸν Ροῦφον τῶν Πατρῶν.

—

Ὁ Ροῦφος εἰς τὸν Πρίγκηπα.—Λογίζομ' εὐτυχὴς
καὶ τὰς εὐγνωμοσύνας σας τὰς δέχομ' ἐκ ψυχῆς.
Σᾶς στέλλω κι' ἄλλο δαμασκὶ νὰ κόβετε τὰ πράσσα,
τοῦ Διάκου κάμποσα μαλλιὰ καὶ τὰ παλιὰ του ράσσα,
καὶ δώσετε τὰ ἱερὰ τοῦ μάρτυρος προγόνου
εἰς τὸν κλεινόν σας ἀδελφόν, Διάδοχον τοῦ θρόνου,
ἀφοῦ αὐτὸς ἐσπούδασε καὶ τὴν Λειτουργικὴν
καὶ πᾶσαν ἄλλην μάθησιν Ἐκκλησιαστικήν.

—

Ὁ Πρίγκηψ εἰς τὸν Δήμαρχον.—Κατὰ τὴν ἐντολὴν
'στὸν ἀδελφόν μου ἔδωσα τὴν ἱερὰν στολήν,
κι' αὐτὸς τὰ ράσσα ἔβαλε καὶ τοὔλθαν ἴσα ἴσα
καὶ τοῦπε κι' ἡ γυναῖκά του «ψυχή μου 'στὰ Πατήσα».
Κι' ἐκεῖνος σᾶς εὐχαριστεῖ μὲ τὴν Ὑψηλοτάτην,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ μαζὶ μ' αὐτοὺς διὰ φοράν ὑστάτην
εὐγνωμονῶν ἀπὸ ψυχῆς τὸν Δήμαρχον καὶ φίλον
σᾶς στέλλω δι' ἀντάλλαγμα τοῦ Φασουλῆ τὸ ξύλον.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ Μιχαὴλ Κατσίμπαλη Πιλοπωλεῖον κι' ἄλλο,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδόν, ἀπ' ὅλα πὶ μεγάλο.
Τί λοῦσο καὶ τί ὠμορφιά! ... μὰ εἶναι μία τρέλλα!...
τί μπαστουνάκια λιγερὰ κι' ἀλλόκοτα καπέλα.
Λοιπὸν εἰς τοῦ Κατσίμπαλη, ἐμπρὸς μικροὶ μεγάλοι,
κι' ἂς εἶναι τὰ καπέλα του σὲ καθενὸς κεφάλι.

Βιβλιοθήκη ἄρχισε νὰ βγάζῃ κι' ἡ *Ἑστία*
ἀπὸ βιβλία σοβαρά, σπουδαῖα καὶ ἀστεῖα,
καὶ ὁ καθένας τόμος της μὲ χάριν ξεφυτρόνει
κι' ὁ πρῶτος ἐξεφύτρωσε μὲ τὸν Κολοκοτρώνη,
μὲ τ' Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γέρου τοῦ Μωριᾶ,
ποὺ μᾶς γεμίζουν μ' αἴσθημα καὶ μὲ παλληκαριά.
Τιμᾶται μόνον μιὰ δραχμὴ τὸ κάθε της βιβλίον
καὶ 'στῆς *Ἑστίας* τρέξετε τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

Πλουτολογία τοῦ Μπολιέ, γνωστοῦ κι' ἐν τῇ Ἑλλάδι,
μετάφρασις καλλίογος τοῦ Κώστα Κυπριάδη.
Ὅσοι πτωχοὶ κι' ἀπένταροι ἀέρα κοπανοῦν
μὲ τὴν μετάφρασιν αὐτὴν τοὺς πόνους των περνοῦν.
Τοιοῦτον εἶναι τοῦ Μπολιὲ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα...
πέντε δραχμὰς ἂν δώσετε πλουτίζετ' ἐν τῷ ἅμα.

Τὰ Μετὰ τὴν Ἐπιστροφήν, ὡραία κωμῳδία,
μὲ δύο πράξεις πετακτὰς καὶ ἅλας Ἀττικόν,
παρέπεται καὶ δεκαὲξ ᾀσμάτων συνοδεία
καὶ εἶναι Κωμειδύλλιον τὰ μάλα μουσικόν.
Ὁ Νῖκος Κοτσελόπουλος ὁ κωμῳδὸς ἐστί,
οὗπερ ἡ τέχνη πρὸς αὐτὰ κι' ἡ μάθησις γνωστή.

Σκόκου Ἡμερολόγιον μὲ πράγματα πολλά,
μὲ τραγουδάκια ὠμορφα κι' ὀλίγον τι τρελλά,
ἀλλ' ἔχει καὶ διατριβὰς τὰ μάλα σοβαράς,
καθὼς καὶ ζώντων καὶ νεκρῶν εἰκόνας γλαφυράς.
Τὸ διακρίνει καλλονή, κομψότης, ποικιλία,
πωλεῖται δὲ εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

'Ὁ Ρωμὴὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξῶδη, — δυὸ'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποὔταν ἄλλοτε μαμμή.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κονιορτὸς πολύς.